

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Megjelenik hetenként kétszer: csütörtökön és vasárnap.
Előfizetési árak: Egész évre 6 ft., félévre 3 ft., negyedévre 1 ft. 50 kr. — Egyes szám ára 6 kr.

Felolvas szerkesztő és kiadó tulajdonos:
Dobay János.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez
hirdetmények és előfizetések a kiadóhivatalhoz (Ifj. Jancsó
Mózes könyvnyomdája Kézdi-Vásárhelyt) intézendők.

Temetés után.

Lezajlott a fényes temetés, bezárultak a sirbolt ajtai a nemzet nagy halottja után, a gyászpompa lassankint eltűnik s csak a szívekben marad meg az örök gyász, mely túléli a szertartásokat. A mindennapi élet lassankint visszaszökken rendes kerékvágásába s a létért küzdő társadalom visszanyeri szokott képét.

A Kossuth-fiuk még itt vannak Magyarországon s mély hálával mondanak köszönetet mindazon hatóságoknak, melyek a temetés rendezése körül tevékenykedtek. Látogatást tettek a különböző politikai pártok vezéreiből s a pártklubokban s nyilatkozataik mindig és mindenütt csupán a hála és kegyelet kifejezésére szorítkoztak s mindig mérsékeltek és sohasem izgatók. A béke és egyetértés szelleme lengette át mindig Kossuth Ferenc gyönyörű szavait, mikkel a roppant számú tisztelő küldöttségeket fogadta. És ez igazán méltó a nagy magyar nagy fiához.

Most, midőn a szívekben az

egy időre elfojtott szenvedélyek lángja ég, midőn a politikai pártok ádáz tusára készülnek, igazán szükség van a békéltető szóra. S ha e szavak épen azon ember ajkairól jönnek, ki fia ama leünt nagyságnak, kiért a pártok harezra kelnek, talán leend valami hatása, ha ugyan minálunk a politikai harez tüzet valami mérsékelni bírja.

Szeretjük remélni, hogy a jövő héten összeülendő országgyűlésen a felszínen levő nehéz kérdések, ha nem épen sima, de kielégítő megoldást nyernek, de ha ismét megindulnak amaszennvedélyes küzdelmek, miknek a magyar parlament, fájdalom, annyszor szolgált színterült, ama nagy reformok, melyekért a nemzet már egyszer oly szépen tüntetett, most az út közepén nemcsak megakadnak, de elzárják az utat azon szintén nagyszabású törvény javaslatok előtt is, melyek együtt és összesen hivatva vannak, hogy Magyarországot egy modern állammá alakítsák át.

Az ország érdeke, a köz béke, a korona tekintélye s az államhatalom minden fak-

torai között szükséges összhang s végül az egész társadalom nyugalma azt kívánja, hogy ha már „a történetek és nem történetek” felett vita lesz a házban, mindenki kellő higgadsággal, sőt gyengédséggel szóljon a tárgyhöz, nehogy a szenvedély olyan jeleneteket idézzon elő, melyek kiszámíthatlan következményeket vonhatnak maguk után.

Adjon az ég a nemzet képviselőinek bölcsességet, hogy a különböző érdekeket tudják igazságosan méltányosan kiegyenlíteni, hogy ne legyen kénytelen Clió a történelem könyvének legszebb, legragyogóbb lapja után egy oly eseményt megörökíteni, mely amarra homályt vet.

O.

Küldöttségek a Kossuth fiuknál.

A Kossuth fiuk 3-án reggel Zemplénmegye függetlenségi és 48-as pártjának és Sátoralja-Ujhely városának küldöttségét fogadták elsőnek. Lengyel Endre rövid beszédre Kossuth Ferenc ezt válaszolta: „A 48-as párt volt az, mely atyám elveit legjobban felkarolta s különösen önök, atyám szülővármegyéjének képviselői, fogadják köszönetemet.”

A fogadás után a Kossuth-fiuk a Deák-téri evangélikus templomba mentek.

A requiem.

A templomnak ugy külseje, mint belseje, gyászpompában díszlett, az oltárképet fehérkeresztes fekete lepel fűdte, rajta két oldalt a Kossuth-család címere. A szentélyben déli növények virultak, az oldalfalak, karzatok fekete posztóval borítottak voltak és gyertyák sokasága emelte a gyászpompát.

A templomba özönlő közönség, hölgyek, urak a legmélyebb gyászbán jelentek meg.

A Kossuth-fiuk látogatásai.

Azt a nagy és mélyen érzett részvétet meghálálándó, melyvel az egész ország a Kossuth-család iránt viselkedett, a két Kossuth tegnap megkezdte köszönő látogatásait. Először is a városházára mentek, hogy Budapest fővárosának tolmácsolják forró köszönetüket és hálájukat mindazért, mit apjuk halála alkalmával a város tett; majd Pestmegye alispánjánál tisztelegtek. — Délután pedig a pártköröket keresték fel.

E látogatások lefolyásáról a következőkben számolunk be:

A székess-főváros tanácsánál.

3-án délelőtt 11 órakor Gerlóczy Károly helyettes polgármester elnökele alatt a tanácssterembe egybegyűltek: Márkus József alpolgármester, Haberhaur, Viola, Kun, Csendies, Matuska és Rózsavölgyi tanácsosok, Kullmann főjegyző, Lechner közéleti igazgató, dr. Sipőcz árvaszéki

TÁRCZA.

Az asszony ingatag.

Írta: Hevesy Jenő.

I.

... A bibliai paradicsot kigyóval teremte Isten; miért lenne hát a földi éden — vipera nélkül?

Az épület egyik díszes termében ketten vannak együtt. A szép háziasasszony és Lovászi Elemér, aki szabad idejét arra használja fel, hogy Babocsay Etelkát a legújabb sütetű plétykasságokkal mulattassa.

Most azonban másról beszélgetnek.

A hölgy végigdől a bársony kereveten. Szép idomú meztelen karjára fekteti szőke fűrtű gömbölyű fejét, viruló arcára közönyt erőltetve, figyel a beszélő ifjura, aki fel-feltekint a gyönyörű leányra, hogy annak tekintetéből bátorságot merítsen. A nő arca azonban változatlan marad, mi sem mutatja a keblében viharzó érzelmeket.

Az ifju a hölgy picziny lábaihoz helyezi a számolyt és arra ülve, folytatja a pillanatra félbeszakított történetet.

— Midőn beléptem a helyiségbe, a beszédet mintegy varázsütésre abbahagyták. Azonban nem sokára ismét beszélni kezdett a tiszteske fennhangon, úgy, hogy én is hallhattam. Kezdetben nem igen figyeltem a beszédre, de később oly kifejezések is kezdtek beszédjében előfordulni, a melyek teljesen felkelték figyelmemet.

A tiszteske a következőket mondta: — Igen, uraim, így történt valóban. Az illető hölgyecskével alig néhány hete ismerkedtem csak meg. Midőn először megláttam, egész valóm nagy változáson ment keresztül. Vérem hevesebben kezdett forrni, agyam erősen lüktetett és bámulatomban még szivarom is kiesett számból a szép leány láttára. Erősen reá tekintettem, de ez bátran kiállotta vizsgáló tekintetem s úgy vettem észre e pillanatban, hogy valami bátorító módon néz vissza...

— Enyémmek kell lenned! — gondoltam magamban és önkénytelenül is követtem a silphid alak könnyed, ruganyos lépteit.

A szép hölgy csakhamar eltűnt egy csinos földszintes ház kapuja alatt és én feljegyezve a házszámot,

visszatértem, hogy szokott látogatásaimat megtegyem.

Hasztalan igyekeztem gondolataimat másfelé terelni. Aznap mindig csak ő, az imádott ismeretlen leány foglalta el elmémet. Feledve lőnek a Katik, Böskék és Julesák: egyedül a szőkére gondoltam...

Csakhamar megtadtam — gondoltam Lévy Irmáéknál — hogy az illető hölgy egy gazdag család egyetlen gyermeke és meglehetősen nagy vagyon örökösnője. Eme két körülmény természetesen lényegesen fokozta az ismeretlen hölgy iránt táplált hő érzelmemet és elhatároztam, hogy birnom kell!

Minek untassalak benneteket az ostrom-eszközök elősorolásával, száz szóznak is egy a vége: fáradságomnak sikere lett és én már tegnap este oly szerencsés voltam, hogy egy isteni szép hölgy ajkáról szívhattam a mennyei éltet adó esőket, egy fiatal leány ajakáról, aki reszkette, félve ölelt át, félve az alkalmatlan időben beléphető szülőktől...

— Hogy hívják azon hölgyet? — kérdezték kíváncsian a tiszt barátai.

— E nő esőkje éltet ad és lehel

ki, ölelése pedig olyan, mint a kigyóé...

— A nő nevét! — kiáltották türelmetlenül a hallgatók.

A tiszt huzódott egy kissé, de végre mégis felülkerekedett benne a rosszabb indulat s fékevesztett hangon dörgé a kíváncsian fülébe:

— Babocsay Etelka!

A kereveten nyugvó hölgy hirtelen fölugrott s mint a prédára leső oroszlán, megragadta az ifju karját, de oly erősen, hogy az felkiáltott fájdalomában, azután fuldokló hangon hörögte:

— Engem? ... Babocsay Etelkát! ...

Oh mi szép volt e pillanatban!

Szemei lángban égtek, arcának hamvas pirját sápadtság váltotta fel, fűrtös haja reszkette omlott vállaira s keble mintha erőszakosan szét akarta volna feszíteni az őt fedő könnyű selyemderekat... Ajka vonaglott, da hang nem jött ki azon a vérpiros szájauskán...

Lovászi ijedten nézett az eltorzult Etelkára, de neki sem volt annyi ereje, hogy a leány segítségére siethetett volna.

elnök, dr. Pözel árvaszéki alelnök, Toldy főügyész, Lampl Hugó főszámvévó és Goreczky Zsigmond jegyző.

Valamivel tizenegy óra után a terembe léptek Kossuth Ferenc és Kossuth Lajos Tivadar, Meszlényi Lajos és Helfy Ignác képviselők kíséretében, mire Ferenc és Lajos megindultságtól remegő beszédet intéztek a tanáchoz:

A beszédre Gerlóczy válaszolt meleg hangon, mely után a két Kossuth-fiú megölelte a polgármestert, a ki sorra bemutatta nekik az egybegyűlteket. A két Kossuth-fiú mindenki kezét fogott és egy-egy barátságos szót váltott.

A fogadás után Kossuthékat kíséretükkel Márkus alpolgármester és Amtmann Géza polgármesteri titkár a vármegyeházára kísérték, a hol Pestmegye alispánjánál és tisztikaránál tisztelegtek.

Pestmegye alispánjánál.

Dél előtt tizenegy óra tájban Kossuth Ferenc és Lajos Tódor a vármegye házában meglátogatták Földváry Mihály alispánt.

Földváry Mihály nagyon meg volt hatva, mikor Kossuthék nemcsak a vármegye részvétét köszönték meg, hanem különösen kiemelték, hogy ismerik Földváry különös jó érzelmeit boldogult atyjuk iránt. Földváry ekkor megmutatta Kossuthéknak, a Törvényhatósági Tudósításokat Kossuth Lajos kezeirésében.

Később bevezette Kossuthékat a vármegye disztermébe és megmutatta nekik még azt a helyet is, a honnan Kossuth Lajos beszélni szokott volt. Kossuthéknak a könyvek toltak szemökbe és meghatva megölelték és megcsókolták az alispánt, a ki megmutatta azután Kossuthéknak azt a helyet, a hová Kossuth Lajos életnagyságu arczképét fogják elhelyezni.

Kossuthék a vármegye diszterméből visszamentek Földváry Mihály alispán lakására, és itt fogadták a vármegyei tisztikar küldöttségét.

A szabadelvű pártkörben.

Kossuth-fivérek este, miután 7^{1/2} órakor Podmaniczky Frigyes bárót,

a szabadelvű párt elnökét meglátogatták s legbensőbb köszönetüket fejezték ki a kegyeleti megtisztelő nyilvánításáért, a melyet atyjok elhunytá alkalmából a szabadelvű párt részéről tapasztaltak.

A két fivér erős, férfias vonásokkal beírta nevét a vendégkönyvbe. — Kossuth Ferenc neve alá e mondatot írta: „Azon nap emlékére, a midőn minden magyar ember együtt érzett”. 8 óra 15 perczkor elbucsuztak a testvérek a hozzájuk legközelebb állóktól és Pázmándy Dénes képviselő kíséretében eltávoztak.

A függetlenségi pártnál.

Kossuth Ferenc és Lajos f. hó 3-án, d. u. 5 órakor az országos függetlenségi pártot keresték fel a gyengélkedő Madarász József elnök lakásán, hol a párt tagjai majdnem teljes számmal fogadták.

Kossuth Ferenc öcsese nevében is meghatottan köszöntö meg a párt forró részvétét a közös gyászban.

A függetlenségi és 48-as pártkörben.

Az orsz. függetlenségi pártkörből Kossuth Ferenc és Kossuth Lajos Tivadar Thaly Kálmánhoz s vele együtt a függetlenségi és 48-as pártkörbe mentek, a hol Justh Gyula pártelnök fogadta őket, a ki bemutatta mindjárt a két Kossuth testvért a még általunk személyesen nem ismert képviselőknek és párttagoknak.

A nemzeti pártkörben.

A függetlenségi és 48-as pártkörből Horánszky Nándor pártelnök zerge-uteza lakására hajtottak, s ott rövid ideig tisztelegtek. Innen Horánszkyval együtt a nemzeti pártkörbe mentek, a hol Apányi Albert gróf, a nemzeti párti képviselők nagy része s az összes párttagok fogadták lelkesen a Kossuth-fiukat. A bemutatások után nem sok idő múlva, Apányi gróf Kossuth Ferenczel egy külön szobába vonult vissza hosszabb időre.

A pártönkivüliek helyiségében.

A szabadelvűpártkörben tett látogatás után a Kossuth-testvérek felkeresték Péchy Tamás pártelnök társaságában a pártönkivülieknek a

Vadászkürt-szállodában levő helyiségét. A pártönkivüliek közül többek közt ott voltak: Atzél Béla báró, gróf Zay Adolf, gróf Pongrácz Károly, gróf Szapáry László, Tibál Antal stb. Péchy Tamás mutatta be a Kossuth-fiukat a jelenvoltnak.

Nők küldöttsége Kossuthéknál.

Kétezer gyászruhás nő tisztelegett délután a „Hungária” nagytermében Kossuth Ferenc és Kossuth Lajos Tivadar előtt. Budapest függetlenségi és 48-as érzelmi polgárnői voltak, kiket Asbótk Ilona vezetett.

Fél háromkor jöttek Kossuth Lajos fiai a terembe Asbótk Ilona megható beszéde után Kossuth Ferenc és Lajos megölelték és megcsókolták a szónokot, majd Kossuth Ferenc válaszolt meghatottan s ezután Kossuth Lajos Tivadar szólott.

Kossuth Ferenc és Lajos Tódor az ajtóba egyenkint bucsuztak el a kivonuló hölgyektől.

Rendkívüli megindító jelenet volt, mikor a bucsuzásnál sok agg nő lehajolt és megcsókolta a két Kossuth-fiú kezét. Kossuthék ijedten, zavarban szabadkozottak és megrendülten tértek lakásukba.

Politikai hírek.

BELFÖLD.

Kossuth fiai. A Kossuth-testvérek a meghatározottabban kijelentették, hogy nem tartják összeférhetőnek magukra nézve, hogy akkor, amikor még állampolgársági joguk nincsen, az országban körutazást tegyenek. És így nem is mennek sehova, bár szeretnék volna Monokot meglátogatni.

Gyászistentisztelet. A budapesti zsidótemplomban április 5-én ezrek-től látogatott magasztos gyászistentisztelet volt, Kossuth egész családja, a budapesti evang. presbiterium összes tagjai és számos képviselői jelenlétében. Kohn rabbi szép beszédet mondott Kossuthról.

Kossuth-kérdés a parlamentben. Minél közelebb jutunk a képviselőház megnyitásához, annál inkább kezdik belátni az összes ellenzéki körök, hogy a Kossuth-ügyből még sem lehet eredményt sem a kormány, sem a ház ellen nagy akcióval kezdeni, sőt elkerülhetetlenül szükséges egy minden félreértést ki-

záró nagyszabású loyális nyilatkozat annak kitüntetésére, hogy a kegyeletnyilvánítások semmiképen sem állanak ellentétben Magyarország törhetetlen hűségével a koronával és a dynastiával szemben. Lesz ugyan felszólalás, de a tárgyalás lehetetlenné tevésére irányuló botránytól elállnak.

KÜLFÖLD.

Ujabb merénylet. Párisban április 5-én újra dynamit-merénylet volt. A szenátussal szemben levő vendéglő éttermének egyik ablaka szétrobbant, egy vendég halálosan megsebesült. Többen könnyű sebet kaptak.

Jókai bucsuja Kossuth ravatalánál.

Révparthoz ért a gálya, — világkörtutart járt kormányosával, s megtérteben egy új világot lelt maga előtt az ó-világ helyén. A régi tölgyerdő táján csak egyes viharérte törzsek állanak még. — Kilencz hústrum mult el azóta. Ledült a többi... De a kidőlt erdő helyén egy új pálmageszt emelkedett föl azóta. Az egyvívású körből megtört alakok, megöszült fejek fogadják a visszatérőt: de körülöttük egy új nemzedék támadt; szeretetben öseihez hasonló, de munkában erősebb, ismeretekben tudósabb azoknál.

... Ha látná a visszatérő e szép új világot, lelkének a földi megdicsőülést kellene éreznie...

De vajjon nem látja-e?

Minékünk, akik hiszünk a lélek halhatatlanságában, hinnünk kell azt, hogy Kossuth hamvaival együtt a lelkét is elhoztuk Magyarországra. A lélek nem hagyja el azokat, akiket szeret s öneki annyira szeretni valója van itten!

... Légy üdvöz hazádba visszatérő lélek: Hozzád beszélünk, midőn hamvaidd előtt állunk!

Te meghallod nemcsak azt, amit hozzád szólunk, hanem azt is, amit érzünk.

Te meglátod nemcsak azt a néptengert, melyben koporsód tova uszik; hanem a szívokbe is belátsz!

És látod ott, hogy a hála enyészhetetlen a magyar nép szívében azon nagy történelmi alak iránt, ki a ma-

Reszketett.

A leány csakhamar magához tért. Ajaka azonban még mindig vonaglott. Csak néhány — mindkettőjükre örökkévalóságnak tetsző — perc múlva kérdé az ifjút:

— És ön mit tett? Ugy-e elhaltatta s gondolatban talán igazat is adott neki? Ki is volna egy szegény leánynak pártfogója?

A reá nehezédő fájdalom sulya alatt leroskadt a szegény leány. Elemér gyöngén a pamlagra ültette és csejgetni akart, miközben fogak között mormogta:

— Oh én bolond, mit cselekedtem!

A leány felugrott és szemeiben az örültekre emlékeztető ijesztő fény ragyogott, midőn Lovászi elé lépve, izgatott hangon kérdezte:

— Mit felelt? ... Mondja!

Az ifju szemében felcsillámlott a nemes boszu heve, termete e perczben kimagasult, arca büszkeségtől ragyogott, midőn a következőket mondá:

— Hogy mit feleltem? Oda mentem a szemtelen kérkedőhöz s miután előbb szemébe kiáltottam, hogy ő egy haszontalan, gyáva és rágal-mazó ember — arczul csaptam őt,

majd névjegyemet lábaihoz dobva, idejöttem, hogy merészségem büntetését elvegyem.

Etelka édes mosolylyal fogta meg a pártfogó kezét, s arczán a szerelem égő tüze ragyogott, midőn e szavakat rebegte:

— Köszönöm, édes Elemér.

Az ifju leomlott a megbüvölő tekintet varázsa alatt, a feléje nyújtott kezét ajkaihoz emelve, elhalmozta forró csókjaival s beszélni kezdett a hozzá lehajló leányhoz, szerelemtől áradózó, szívből jött édes, szép szavakat...

— Ugy van kisasszony, amint mondá. A leányoknak a szülőkön kívül nincsen igazi védője, nincsen önzetlen pártfogója. Igen ferdé világ-nézetekkel bírnak a mai „felvilágosult” korszaknak emberei. Ha egy nőnek nem akad lovagias védője — hirbe jön; ha oltalmazni akarja valaki a gonosz nyelvek ellen — még inkább megszólják érte... Különös világban élünk, kedves Etelka, ahol az emberek csak a mások — féltve őrzött — becsületén rágódnak.

Én is szeretek már egy hosszú, kinteljes év óta egy leányt, akinek kivülem nincsen pártfogója... Oh pe-

dig milyen szép az illető hölgy! Egy vidéken tartott táncmulatság alkalmával ismerkedtem meg a földön járó Vénusszal és bájai teljesen lekötötték figyelmemet...

Egyedüli pártfogója vagyok neki, de csak holnaputánig, mert akkor én is megszünök élni. Minek is élnék tovább, hiszen nincs senki, és semmi, ami a földhöz kötne, nincs senki, aki a léptől visszattartana engem és önzetlenül szeressen...

Oh egyetlen Etelkám! ha tudnám, hogy e forró csókjaimmal borított drága kéz, amelyet most ajkaimnál tartani szerencsés vagyok, enyém lenne és boldogságot nyújtana felém: akkor tiszszeres erőt éreznék karjaimban és a mérközés után újra visszajönnék, hogy e drága kezét örökre megtartsam.

Addig-addig beszélt az ifju, míg a kéz birtokosa lehajolt hozzá s fülebe sugta piruló arczczal, megindulástól remegő hangon, hogy ő nem is kívánja az ő halálát s nem is szeretné, ha elesne a küzdőterén... Ha pedig élete az ő kezétől függ, tartsa meg azt örökre.

Az ifju felugrott a mennyei vigaszként hangzó szavakra, magához

ölelte a város legszebb szököjét s örömtől reszkető hangon rebegte:

— Most már nem halok meg!

Harmadnap reggel, midőn a nap még alig kezdett kibújni rózsafelhős ágyából, a közeli erdőcske egyik tisztásán két ifju állott szemközt egymással. Vécsy Emil sápadtan, gyűlöletet villámló szemekkel és Lovászi Elemér piruló, boldogságtól sugárzó arczczal s mosolygó ajakkal.

Dühösen támadott az uniformis, hidegen s nyugodtan védekezett a polgári.

Egyszerre valami fényezikkázás villant át a levegőn és a becsület-rabló, a kalandjaival kérkedő tisztecske erősen megsérülve, összeesett.

A győzelmes ifju leeresztve vértől párolgó kardját, a feléiető segédek azon kérdésére, hogy kije volt azon nő, akiért életét kockáztatta, büszkén veté oda:

— Menyasszonyom...

(Vége következik.)

gyarhoni jobbágyot, a bibliai Lázárnak ezt a képmását, szolgáló sorából fölemelted s az Isten áldásával tetéztet asztalhoz ültetted egy sorba a gazdagokkal és nemesekkel: — ki az emberi és honpolgári jogokat kiterjesztetted a szent István birodalmának minék lakójára, nem válogatva nemzetiségben és hitvallásban: — ki a honfentartás és honvédelem terhére, az adófizetést és fegyverviselést megkönnyítéd a „misera plebs” vallás s közös kötelességül osztád fel e haza minden lakójára: — s a jogegyenlőség által a magyar nép millióiból magyar nemzetet alkottál s szilárd alapját vetéd meg a mai Magyarországnak.

És lásd a rajongó kegyeletet, melyet emléked iránt tanusít ország-szerte a szellemvilág minden osztálya, ki neked köszöni, hogy a parlamentben és a sajtóban a szabad gondolat nyilatkozhatik. A tetszhalott leányzót, az alvó eszmét, te költéd fel a sírból.

Látod, hogy Magyarország Erdély-lyel, sok százados különállás után egy eységes országgá tömörült, a hogy te összekötéd.

Látod Magyarországot fővárosát olyanná emelkedni, amilyennek te tervezéd.

És látod, hogy a szabadelvű szellem, melynek te voltál zászlóvivője, nemzetünknek minden intézményében diadalát üli.

És látod a varázst, melyet még alvó porodban is e nemzetre gyakorolsz.

Hazatérted diadalutja a békének, a kiengesztelődésnek.

Koporsódnál találkozok az egész nemzettel: régi ellenfelek kezét nyujtanak előtte egymásnak: vitatkozó testvérek feltalálják ravatalodnál a közös édes anyát, a hazát, aki örökös lesz annak a szeretetnek, melyet te kincsek helyett gyűjtél magadnak egy mesehosszu életen át.

Egy mondás felöled elég egy tengeret lecsillapítani: „ne háborogj! Kossuth Lajos alszik”... A tenger elpihen.

Egy szózat, elég a harezot megszüntetni: „ne tépjétek egymás zászlóit! ne vágjatok egymáson sebeket! az Kossuth lelkének fájna” — s a küzdelem elmúlik.

Ez a te bűvös szemfődeled betakar minden belviszályt.

Minden könyesepp, mely érted kihull, egy balzsamesepp, mely sebeket begyógyít.

Óh mennyi beszélni valónk volna egymással, ha e könyeket lesírtuk. Elmondanánk egymásnak, hogyan törekedtünk negyvenöt év alatt a rombadólt mindenséget újra vissza-teremtteni.

Hogy hirdetéd te kilencz lustrumot át Magyarhon létjogát az ő- és új-világnak, minden művelt nemzet nyelvén, azzal az ékesszóállással, a minő nem lesz többet a földön és azzal az íróttal, amelynek erejét magyar író nem bírta soha. S amely íróttól képezte puritán életed, független állásod egyetlen biztosítékát, oly késő életkorig, aminőt a gondviselés ritka választottainak enged s akinek enged, nyugalomra és megpihenésre rendel. Neked az élet nem adott nyugodalmat. Utolsó erőd is az ideál harezában fogyasztád, a szabadelvűség védelmében. Ott estél el a csatatéren szemközt fordulva a halál angyalával.

Mi pedig elmondanánk neked, minő küzdelmeink voltak e hosszú idő alatt, hogy véreztünk és könyeztünk, dolgoztunk és áldoztunk azért, hogy egy szabad hazát, egy erős magyar nemzetet megalkossunk — mely ime él és virul, hivatását betölti a népek versenyében s most már csak békés alkotásra van hivatva s hős erejét csak külellenség elleni védelemre összesíti.

De most már nálamnál nagyobb szellemek beszélnek veled. Ott fog állani örök nyugalmad vártája Deák és Batthyány síresernökai mellett. Minő triumvirátus! — Minő találkozás a nagy szellemeknek!

Te ciprus-lombot küldtél Deák ravatalára s ez a cipruság találkozott azzal a babérkoszorúval, melyet Magyarország legszentebb élő nőalakja tett le a koporsóra. E két szimbólum találkozása a megszentelt helyen volt az eszmék, a nehézidők expiacziója.

Áldottak legyenek e hamvak, melyek ez expiacziót hazatértükkel befejezték: áldottak a vér- és könyáztatta haza földébe! Soha ne nyugtalanítsa álmaikat belviszály dobogása, balsors földrengése soha!

Áldottak legyenek az apához méltó fiak, kik e drága hamvakat hazájuknak átadták, hogy ez az erekle, mint az Islam Kaaba köve, ne a távol külföldön legyen megőrizve, hanem az ország szívében: hogy aki hozzá zárandokol, ne az idegen sívatagon, de a hazán vándoroljon végig s fejét a haza szívére hajtsa le.

De áldott legyen a testvérlelek is, ki e hosszú küzdelmes élet szenvedéseit önfeláldozó ápolással megnyitette. És áldottak azok a hamvak, kikben e nagy lélek kedveseit életben elsíratá.

Te magaddal vitted mindazokat, a kik szíved véréhez tapadtak, — midőn nem volt haza: most ime visszahoztad őket magaddal, ölte vagy poraikban — amidőn van haza. — Hazájuk lesz nekik e hon bizonynyal.

Lehetnek — fájdalom, vannak — kik a magyar nemzetnek ez általános kegyeletét, bizonyára bennünket nem ismerve, balramagyarízzák. De hát lehetne-e bízni egy nemzet lelkületében, mely el tudná tagadni igaz fájdalmát, mely elfelejtené halálját az iránt, a kinek tartozik vele?

A hála és a hűség két ikertestvérek.

A mely nemzet fiait így tudja tisztelni, az atyáit is tiszteli.

A mely nemzet alkotmányát kész védeni, az alkotmányának oszlopait is megvédeni.

A mely nemzet halottait meg tudja ünnepelni, az a nemzet tudja az élőket is felmagasztalni, az osztja a halhatatlanságot és a dicsőséget.

Ugyanazon kardoknak egyik lapjára ez volt vése: „Pro libertate!”, — a másikra: „Moriatur pro patria et rege nostro!” — s a mit a kardok éle a történelem tábláira fölirt, az mind dicsőség volt. Ezután is az lesz.

Ez a gyász, mely a hazatérő hamvakat fogadja, a nemzet diesteljes pompája.

E mélységes gyász éjszakájából fog felviradni hazánknak legszebb hajnala.

Én még nem tudok magválni e ravattól.

Borongó lelkem még egyszer visszatekint a multba.

Látom a nagy alakot akkor, a mikor legfényesebb volt. Azon az örökké emlékezetes juliusi ülésén az 1848-iki képviselőháznak, a melyen Kossuth felhívta a törvényhozást, hogy mentse meg a hazát s míg az meg lesz mentve, szüntessen meg önkeblében minden viszálykodást.

Most is lelkemben zúgnak Kossuth Lajos soha el nem felejthető vég-szavai e nagy jelenetben:

„Ha van e házban még sajtó kebel, mely orvoslásra vár, ha van kívánság, mely kielégítésre vár: szenvedjen még egy kissé e sajtó kebel s várjon még egy kissé e kívánság: ne függesztük fel ezektől, hogy a hazát megmentsük!”

És látom e szavakra az egész törvényhozó testet, mint egyetlen embert felállni és hallom rádörögni: „Megadjuk!”

„Adunk vért és vagyont a hazáért és elnémitjuk a fájdalmainkat!”

Magyarok!

Halljátok még egyszer Kossuth ez örök szavait! S legyetek oly nagyok, mint akkor voltatok! — Hadd visszhangozza aztán a ravatal Kossuthnak akkori mondását:

„Leborulok e nemzet nagysága előtt!”

... Vezess bennünket most, te halottaidban is óriás, e nemzeti nagyság felé.

Az örök hazában hirdessék nevednek emlékét a késő századok!

A beszéd befejezése után a Kossuth testvérek sirva borultak Jókaira, megölelték és megcsókolták őt.

Ujdonságok.

— **Kézdí-Vásárhely város képviselőtestülete** ápril 7-ikén ülést tartott. Tárgyai közül kiemelendőnek tartjuk, hogy a városi tisztviselők és szolgaszemélyzet nyugdíj-szabályzatát a képviselőlet jóváhagyta. A város a nyugdíj-alap növelésére évenként 1000 frt, ajánlott fel s ezen kívül mindazon rendőri büntetéseket, mik nem az államot illetik. A szabályzat jövő év 1-ső napján lép életbe. A képviselőlet által ezenkívül egy bizottság küldetett ki a városi szervezési szabályrendelet megszüntetése végett, mivel a jövő év elején tisztújítás leend.

— **A kézdí-vásárhelyi közművelődési-egyesület zene-egyesülete** által már megkezdette működését. Mult szerdán volt a megalakulás Zayzon Lázár ügyvéd karmester vezetés alatt. Vajha a többi osztályok is követnék e szép példát!

— **Időjárásunk.** Már hetek óta fűtől a szél s kergeti a fellegetek, kifújva a föld nyirkosságát, úgy, hogy a szántóföldek úgy néznek ki, mint nyár közepén. A vegetáció e miatt természetesen csak igen lassan haladhat előre daczára annak, hogy elég melegen süt a nap és a légkör is elég tavaszias. A szántás megindult, de a vetés az állandó szél miatt igen lassan halad.

— **Járványok.** Az utolsó évtized alatt ez az év volt az, melyben Kézdí-Vásárhelyt a legtöbb járvány betegség lépett fel, de szerencsére, mint igen enyhe kedvező befolyással. Az év elején a difteritisz lépett fel. A hivatalos kimutatások szerint 21 eset fordult elő, melyből egy végződött halállal. Márcz. 17-én a kanyaró lépett fel, mely ápril havában járványos jellegűt öltött. Ed-dig 11 esetben van a kanyaró hivatalosan konstátálva. A hatóság az előleges övintézkedéseket megtette.

— **Vándorló bárány.** A napokban valaki egy bárányt tett az igazság mérlegére, vagyis más szóval B. aljárásbíró házához, míg ő távol

volt, egy ártatlan báránykát tett be, valószínűleg azért, hogy saját ártatlanságát egy büntető perben dokumentálja. A bíró nem ismerve az adakozót, az ártatlan báránykát, mint talált állatot „beterjesztette” a rendőrséghez. Ezzel a felelősséget magáról elhárítván, rátette a redőrség vállaira, de mivel a szegény állat a sok hivatalos hereze-hureza miatt olyképen viselkedett mintha le akarna a földi lét szenvedéseit magáról rázni, a rendőrség is sietett a felelősséget nyilvános árverés útján a tulajdonjoggal együtt egy kézdí-vásárhelyi szücs mesterre átruházni, ki azonban némi nyereséggel ismét tul adott a báránynak. Eddig rendiben ment volna a dolog, de még az nap délután egyik rendőrközeg lefoglalta a bárányt a vásáron, mivel marhalevél nélkül bocsátották áruba, a mi az állategészségügyi törvények értelmében büntetendő cselekményt képez. A szerencsétlen bárány tehát ismét a rendőrség elébe került. Már most az a kérdés, hogy ki lesz büntetve, a bíró, rendőrkapitány, szücs-mester, vagy az a falusi gazda, kinek kezénél a passzus nélküli bárány megtalálástott, mert mindannyian törvénytelen cselekvényt követtek el, mivel bárányt marhalevél nélkül sem szállítani, sem venni, sem eladni nem szabad.

— **Kemény székel.** Altörjai Bíró Nagy János uramat veje úgy megezirogatta, hogy oldalbordája betörtött. Vém uram ugyanis egy gondolkozott, hogy mivel apósa neki egy rossz oldalbordát adott, igazságos, méltányos, hogy neki ezért egy jó oldalbordája betörössék s minek utána a betörést megeselekedte, az após panaszt emelt el-lene. Az orvos konstátálta a tényt s 40 nap alatti gyógyulásról adott bizonyítványt. Az ügy a törvényszék elébe került. A vizsgáló bíró az orvosokkal kiszállt a helyszínére és Bíró Nagy János uramat a kertben serényen dolgozva találta s egyéb baja nincs, mint az hogy a pálinkát erősen kívánja s kéri a téns törvényszéket, hogy az orvos tilalmat helyezze hatályon kívül, mivel neki már semmi baja nincs.

— **Régi bűntény került ki véletlenül.** Az 1892. év június havában egy reggel lemhényi Timár Erzsébetet lakásán teljesen összegeve találták. A rendőri nyomozatot a hatóság megindította, de semmi gyanust nem lévén képes megállapítani, a holttestet eltemették. Nem régi-ben egy Bálint Mihályné nevű asszony került be a kézdí-vásárhelyi Rudolf körházba, ki végét érezvén közeledni, mindenáron vallomást akart tenni, mert — mint mondá — az ő szívé nagy titok nyomja. Meg is tette a vallomást, elmondván, hogy azon éjjelen, midőn Timár Erzsébet elégett, egy Kovács István nevezetű ember járt nála, ki neki 10 frt adott. Ennek az embernek része van a Timár Erzsébet halálában. Ezen vallomás alapján a csendőrség megindította a nyomozatot, Kovács Istvánt letartóztatták, ki nem sokára beismerte, hogy nevezett éjjelen ő járt Timár Erzsébetnél, ki őt szidalmazó szavakkal illetvén, egyet ráütött, mire az asszony összeesett. Beismerte azt is, hogy 10 frtot ugyanakkor ellopott az asszonytól, de arról, hogy az később összegett s hogy az miként történt, semmit sem akar tudni, de minden jel arra vall, hogy Timár Erzsébetet előbb megölte, pénzt ellopta s azután, hogy büntetlenségét biztosítsa, a hullát összegegette. Az ügy jelenleg a törvényszék előtt van, mely közelebbről a hullát exhumáltatni fogja.

☞

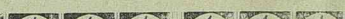
Köszvény és csúszban szenvedőknek ezennel a
legjobb körökből

Horgony-Pain-Expeller

☞

elvezetés alatt dicserőleg ismeretessé vált *Tinct. Capsici comp.* ajánlólág legyen emlékeztető hozva. Ezen népszerű házi szer 25 óta, mint legmegbízhatóbb fájdalomcsillapító bebizonyosodott ismeretes és mindnyájak által, a kik használták igen kedveltélt, úgy hogy további különös ajánlása nem szorul Úvegbe 40 kr., 70 kr. vagy 1 f. 20 krnyi áron a legtöbb gyógyszer-tárban kapható. Azonban a „Horgony” védjegyre ügyelendő, mert csak a város horgonyával ellátott úveg-ek valódiak. Ha a valódi Pain-Expeller helyben nem volna kapható, akkor forduljunk a gyártók gyó-gy-szertárához: Richter gyó-gy-szertára „az arany oroszlanhoz” Prágában vagy Torók József gyó-gy-szerészhez Budapesten

Mária-czelli Gyomor-cseppek

magyszerűen hatnak gyomor bajoknál, nélkülözhetetlen és általánosan ismeretes házi és pészter.

A gyomorbetegség tünetei: étvágytalanság, gyomorgyengeség, bizós lehelet, felfútság, savanyú felbőgés, hasmenés, gyomorgörés, felesleges nyálkakiválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorgörös, széküles.

Hathatós gyogyszerekhez bizonyult fejtájánál, a mennyiben ez a gyomortól származott, **gyomortulterhelésnél** eletekkel és italokkal, giliszták, májbajok és hámoroidoknál.

Említtet bajoknál a **Mária-czelli gyomor-cseppek** évek óta kitünöknek bizonyultak, a mit száz meg száz bizonyítvány tanúsít. Egy kis üveg ára használati utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr. — Magyarországi forrárt:

Török Jozsef gyógyszerháza
 Budapest. Király utca 12 sz.

A védjegyet és aláírást tüzetesen tessék megtekinteni!! Csak oly cseppeknek tessék elfogadni, melyeknek burkolatára zöld szalag van ragasztva a készítő aláírással (C. Brady) és ezen szavakkal: "Valódiságát bizonyítom".

A Mária-czelli gyomor-cseppek valódián kaphatók

Kapható: KOVÁCS FERENCZ gyógyszerésznél.

„NE VÉGY Czigánytól szemet!”

mondja a példabeszéd, s ezt joggal elmondhatom én is, midőn raktáromat ajánlom mert csak oly nagy ízelet, mint az enyém szabhat. — készpénzzel való vásárlás óriási árukészlete és számos más előnye folytán — olcsó árakat, melyek végre is a vevőknek csak javára szolgálhatnak.

Tetszetős minták magánvevők részére ingyen és bérmentesen.

Gazdag tartalmu mintakönyvek, melyek ritkítják párjukat, szabók részére bérmentesen.

SZÖVEVEK EGÉSZ REND RUHÁKRA.

Perwien és doszking a magas klerus részére, előírás szerinti szövetek hivatali egyenruhákra, veteránok, tűzoltók, tornászok részére, livrékre, billárd-posztók, játszó-asztalok, kocsi-fődelekre, ugyancsak vízmentes lodenok vadászkabátokra, mosó-szövetek, utazó plaidek stb. stb. 4—14 ftig.

 Értékes, tisztességes, tartós, tiszta gyaipju posztót és nem olcsó rongyot, melyek a földolgozásra sem érdemesek, ajánl

STIKAROVSKY JÁNOS
BRÜNNBEN (Ausztria Manchestere)

Legnagyobb gyári posztoraktár félmillió forint értékben.

 CSAK UTÁNYÉTELME SZÁLLIT.

Levelez magyar, német, cseh, lengyel, olasz, francia és angol nyelven.

12-20

Keleti vonal.

PREDEÁL—NAGYVÁRAD.

Érvénves 1893. május 1-től.

Á l l o m á s o k	Vegyes vonat	Személy- vonat	Gyors- vonat		Á l l o m á s o k	Vegyes vonat	Személy- vonat	Gyors- vonat
Brassó (vendéglő)	{ ér. ind.	regg. 4.02	este 7.42	d. u. 2.45	Medgyes	ind.	regg. 10.09	éjjel 12.47
Botfalva	"	4.48	8.07		Kis-Kapus (vend., elág. Szab. felé) } ér. ind.	10.31 10.47	1.03 1.18	
Földvár	"	5.07	8.23		Tövis (vend., elágazás Arad felé) } ér. ind.	d. u. 12.28 1.08	2.49 3.47	este 8.27
Magyarós	"	5.26	8.43		Nagy-Enyed	ind.	1.35	4.07
Apáca	"	5.42	8.57		Kocsárd (vend., elágazás Maros- Vásárhely felé)	ér. ind.	2.21 2.31	4.40 4.52
Kőpecz	"	6.02	9.16		Gyéres (elágazás Torda felé)	ér. ind.	3.08 3.18	5.20 5.25
Agostonfalva	"	6.09	9.22		Kolozsvár (vendéglő)	ér. ind.	5.14 este 6.08	regg. 6.52 7.40
Alsó-Rákos	"	6.26	9.38		Nagy-Váradi (vendéglő)	ér. ind.	10.44 11.04	11.53 d. u. 12.09
Homoród	"	6.55	10.02		Budapest	ind.	regg. 6.35	este 8.40
Kacsa	"	7.12	10.15					regg. 7.25
Bene	"	7.32	10.36					
Erked	"	7.52	10.51					
Héjasfalva (elág. Udvarhely felé)	{ ér. ind.	8.23	11.16					
Segesvár (vendéglő)	"	8.46	11.27					
		8.53	11.32					

Brassóból Bukarest felé a személyvonat indul d. u. 12 óra 20 perczkor; a gyorsvonat délután 2 óra 19 és reggel 5 óra 15 perczkor.

Brassó—kézdivásárhelyi vasut.

Kézdi-Vásárhely	indul reggel	5.00	dél előtt	9.38	délután	2.33	Brassó	ind. reggel	5.46	reggel	8.50	délután	3.10
Imecsfalva		5.15		9.55		2.50	Szász-Hermány		6.01		9.09		3.29
Páva-Zabola		5.26		10.12		3.07	Prázmár		6.19		9.31		3.53
Kovácsna		5.46		10.34		3.39	Kökös		6.30		9.44		4.06
Barátos		6.93		10.59		4.04	Uzon		6.41		9.57		4.25
Nagy-Borosnyó		6.15		11.17		4.19	Kilyén		6.53		10.12		4.38
Eresztevény		6.32		11.35		4.37	Sepsi-Szentgyörgy		7.11		10.32		5.03
Sepsi-Szentgyörgy		7.02	d. u.	12.10		5.17	Eresztevény		7.33		11.59		5.31
Kilyén		7.10		12.20		5.27	Nagy-Borosnyó		7.50		11.17		5.53
Uzon		7.23		12.36		5.43	Barátos		8.11		11.41		6.22
Kökös		7.33		12.42		5.56	Kovácsna		8.31		12.08		6.40
Prázmár		7.48		1.11		6.18	Páva-Zabola		8.42		12.21		6.53
Szász-Hermány		8.01		1.33		6.38	Imecsfalva		8.54		12.36		7.08
Brassó	érk.	8.18		1.47		6.56	Kézdi-Vásárhely	érk.	9.08		12.54	este	7.26

Kézdi-Vásárhely, ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdája